

LOV OG EVANGELIUM

TEMA: I JESU OMSORG

SOVNA INN I DEN ÅNDELEGE DØDEN

EN ÅPNET DØR

DEN FATTIGE KAN BLI RIK

«Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg.
Derfor, ta det alvorlig og omvend deg!»

Åp 3:19

Så sa Herren:
Stå på veiene og
se til. Spør etter de
gamle stier. Spør hvor
veien går til det gode, og
vandre på den! Så skal dere
finne hvile for deres sjeler.

Jer 6:16

REDAKSJONSNEMND

Per Bergene Holm, Finn-Widar Knutzen
og Dag Rune Lid
mail: loe.redaksjon@nll.no

ABONNEMENTSANSVARLIG

Vegard Heian
mob: 907 77 312
mail: loe.adresse@nll.no

Grafisk layout: Marie Louise Björn
Bilder: Jan van't Hoff (s. 1,15, 24), Pixabay (s. 2,7,
20, 32), Adobe Stock (s. 14, 17)
Trykkeri: ETN Grafisk
ISSN: 2387-5275
Årgang: 62

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON ble
grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds
ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjons-
marken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova
og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

NLL eier og driver **BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES**
i Vestfold. Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier, samt fremme arven fra
lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

BLADET LOV & EVANGELIUM utgis av NLL. Det
er *gratis* og kommer med 6 nummer i året.

Via hjemmesiden vår
WWW.NLL.NO finner du
også et stort bibliotek av
lyd- og video-opptak.
NLL kan også søkes opp
som podcast.

vopps
15095

Bankgiro:
3000 22 26193

Svensk kontonummer:
venter på nytt nummer

Dansk kontonummer:
7604 1734369

Bibelskolen på Fossnes
Valberggrenda 13B,
3160 Stokke
bibelskolen@nll.no
tlf: 33 33 89 00
www.fossnes.no

Formann NLL
Fredrik Thorbjørnsen
mob: 905 95 749
mail: formann@nll.no

Sekretær NLL
Martin Fjære
mob: 979 89 427
mail: sekretar@nll.no

NLL kontor
mail: kontor@nll.no

INNHold *januar*

Leder: I Jesu omsorg Av Finn-Widar Knutzen	3
Menigheten i dens jordiske skikkelse Av Frank Jakobsen	4
Jesus går midt mellom menighetene sine Av Finn-Widar Knutzen	6
Sovna inn i den åndelege døden Av Øyvind Samnøy	10
En åpnet dør Av Thomas Hogganvik	13
Verken kald eller varm Av Hugo Odeberg	16
Den store nøden og den store nåden Av Göran Holmgren	19
Bønn fra 1. Peter 2:25 Av ukjent	20
Den fattige kan bli rik Av Jakob Knutzen	21
Den som seirer Av Øivind Andersen	21
Josva 22 Av Martin Fjære	27
Misjonstur til Arequipa, Peru, høsten 2025 Av Martin Fjære	29
Arrangementer 2026	30
Møtekalender	31
Et eneste troverdig vitne! Av H. E. Nissen	32

I Jesu omsorg

«Den som seirer» var tema i nummer 4/2025, og vi stanset da for de såkalte sendebrevene i Johannes Åpenbaring, med særlig vekt på brevene i kapittel 2. I dette nummeret fortsetter vi, og det er særlig sendebrevene i kapittel 3 vi nå stanser for.

I disse brevene ser vi så tydelig: Jesus Kristus, den levende Guds sønn, menighetenes Herre, har omsorg for sine. Jesu omsorg er stor, rik og altomfattende. Midt i sentrum for tanken og omsorgen hans er du og evigheten. Ingenting kan sammenlignes med evig frelse. Når du en dag står for hans trone på dommens dag, vil det bare være ett spørsmål som alt kommer an på: Kommer du inn porten?

Jesus har også omsorg for de som har tullet seg bort og kommet på en avvei. På fortapel-sens vei. Og det er visst ikke få. Ut fra sendebrevene får vi innblikk i at frafallet var betydelig. I disse kristne menighetene var det mye galt, mye vrang lære og mange som bevisst levde stikk imot Guds ord.

Merk at det stadig forkynnes: Omvend deg! Og da er det håp! Herren kaller syndere tilbake til seg. Det er Herrens omsorg du møter her. Han vil ikke at noen skal gå fortapt. Han arbeider for at menneskene skal bli frelst og evig berget.

Den lidende kristne menighet lengter etter Jesu gjenkomst. Paulus sier: «Jeg har lyst til å bryte opp herfra og være med Kristus, for det er så mye, mye bedre» (Fil 1:23). Og martyrene under alteret undret: «Hvor lenge skal det vare før du holder dom ...? Og det ble sagt til dem at de skulle slå seg til tåls ennå en

liten stund» (Åp 6:10-11).

Det er en herlig sannhet for Guds folk at Jesus kommer snart igjen. Og de som er rede skal gå med han inn til bryllupet. Men husk: «Herren er ikke sen med løftet, slik noen holder det for senhet. Men han har tålmodighet med dere, for han vil ikke at noen skal gå fortapt, men at alle skal komme til omvendelse» (2 Pet 3:9).

Det er akkurat dette vi ser i sendebrevene. Jesus vil ikke at noen skal bli stående utenfor porten og gå fortapt. Han kaller og kaller. Han tukter og refser, han trøster og oppmuntrer. «Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg. Derfor, ta det alvorlig og omvend deg!» (Åp 3:19).

Bare om én menighet blir det sagt at de har liten styrke (Åp 3:8). Merk deg dette. For akkurat denne menigheten hadde sin styrke og redning i Frelseren. De eide Guds offerlam og var Guds barn. Til dem ble det sagt: «Jeg kommer snart! Hold fast på det du har, for at ingen skal ta din krone» (Åp 3:11).

«Den som har øre, han hør hva Ånden sier til menighetene!» (Åp 3:6 m.fl.)

Kjære leser: Jesus har også omsorg for deg – evig omsorg til det evige liv! Derfor les Ordet hans – det er til deg – og ta det til hjertet!

MENIGHETEN I DENS JORDISKE SKIKKELSE

Av Frank Jakobsen

Med det samme vi ser Lammets menighet i dens ytre, jordiske skikkelse, slik den ferdes på jorden, møter vi den som en stridende menighet. Det er en fristet menighet, en lidende menighet, en svak og feilende menighet, som Herren strider for med sterk røst. Og legg merke til hva Herren strider for: At menigheten skal høre Åndens røst og tale, og ikke rette seg etter menneskeord og ytre begivenheter (kap. 2, vers 7, 11, 17, 29 og kap. 3 vers 6, 13, 22).

Og ser vi nøyere på Herrens ord, så ser vi at det gjelder menighetens eksistens som en himmelsk, åndelig størrelse – ja, dens eksistens som Jesu rene brud. I 2:5 taler Gud om å flytte lysestaken fra sitt sted – det stedet vi så i 1:12. Og i 2:16 taler Gud om at han vil føre krig mot sin menighet, og vende Ordets sterke vrede imot den. I 3:16 taler Gud om at han vil utspy dem av sin munn.

Like foran menigheten ligger den fare nær at deres åndelige virkelighet skal bli en annen. Det vil helt komme an på om de vender seg bort fra Åndens tale, og igjen regner med den ytre verden, tenker på verdens vis og setter sin lit til menneskeord. Hvor nær de er dette fallet, skal vi snart få se [les sendebrevene].

Først må vi imidlertid understreke en avgjørende ting: At det er en dypt personlig kamp menigheten her står i. Ikke en kamp som kjempes «En bloc»,

men kjempes av hver enkelt kristen. Bestandig heter det i sendebrevene «den som» (i alt 14 ganger i kap. 2-3).

Dette kommer av menighetens særegne karakter. Den består ikke av en bestemt flokk. Det er ikke bare å bli med i en bestemt kirke eller retning eller bevegelse, og så følge den. Å sette sin lit til ytre rammer er å vende Ånden ryggen, og det er grunnlaget for all villfarelse og forførelse. Bare Satan vil og er interessert i at du søker dekning i ytre rammer, og ikke alene søker Åndens tale.

Menigheten består av enkeltmennesker som i troen hører Jesus til, og hører hva Ånden sier til menigheten. Det er rett og slett en livsfunksjon ved troens liv at den hører hva Ånden taler, følger hva Ånden taler, tror hva Ånden taler. Av dette følger at man ikke hører, følger og tror hva mennesker taler og mener.

Ikke noe er så våkent hos en nyvakt og nyomvendt. Men noe tyder på at dette er noe av det første sjelefienden får bukt med. For i stedet for å utvikle denne troens livsfunksjon og la den modnes og vokse i stadig våkenhet, så lot man den dø bort da man hadde funnet sitt ytre tilholdssted i en eller annen forsamling. Og snart følger man forsamlingen og ikke lenger Ånden.

Derfor går så mange kristne også i andre spørsmål nå etter det synlige. De kaller

det stort som ser stort ut, kaller det virksomt som ser virksomt ut, kaller det fromt og kjærlig som ser fromt og kjærlig ut, anser det for kirke som ser ut som kirke osv. Guds ånd derimot vurderer alltid bare ut fra den åndelige virkelighet. Ser noe fattigslig ut i verden, eller aldri så ineffektivt eller ufromt – hører det bare til Kristi rike – vil Ånden alltid kalle det stort, virksomt, fromt og godt, og regne det for verdens lys, selv om verden ikke regner det for noe.

Derfor ser vi også – ikke bare at seieren er den enkeltes seier – men at den alltid avhenger av den enkeltes forhold til Ordet (jamf. 3:3,3:8, 12:11). Det betyr likevel på ingen måte, slik den fordervede fornuften vil resonnerer, at det jeg får ut av Skriften kan være like godt som det andre får ut av Skriften. Nei, det er ikke hva du får ut av Skriften som har betydning, men om du hører Åndens røst, hører Ordet. Det er det hele den sanne menighet, og hver enkelt i

menigheten, hører og følger.

Og om det er det du hører, kan du lett finne ut: Da blir du lik Guds menighet. Da vil du få samme kjennetegn som Lammets menighet har i Skriften: Du vil følge Jesus som en ren brud, og hele hennes hjerte henger fast ved nådebrudgommen. Du vil ha Lammets sang på leppene dine. Du vil få nye lidelser som ikke er menneskelige, men som helt ut kommer av at du tror. Og hvor dette ikke skjer, har du ennå ikke hørt Åndens røst til frelse, samme hvor mye du hører eller leser Skriften.

Kampen er dypt personlig. Så helt din, at du må kjempe om alle andre farer vill. Så personlig, at den eneste støtten er Ordet.

Fra Jeg hørte en røst,
Nyt Livs Forlag, 2009
Til norsk ved red.

UNGDOMSLEIR PÅ ÅREELD UNGDOMSSENTER I VALDRES

19.-22. FEBRUAR 2026

Torsdag 19. februar

Kl 20-21 Ankomst og samling

Fredag 20. februar

Kl 10:00 Møte v/LFK

Kl 11:30 Tur med grilling/niste

Kl 15:30 Gruppemøte

Kl 19:00 Møte v/LF

Lørdag 21. februar

Kl 10:00 Møte v/LF

Kl 11:30 Tur med grilling/niste

Kl 18:00 Møte v/LFK

Søndag 22. februar

Kl 11:00 Møte v/LF

Kl 13:00 Middag

Pris: 650 (inkl kjøring).

Beregnet på ungdom fra 7. klasse og oppover. Påmelding via hjemmesiden www.nll.no innen 1. februar.

Fullstendig program på nll.no.

Hovedtaler: Lars Fossdal

Ledere: Fredrik Thorbjørnsen, Kristian Fjære og Lars Fredrik Ellingsen. Solveig Ellingsen blir også med på leiren.

JESUS GÅR MIDT MELLOM MENIGHETENE SINE

Av Finn-Widar Knutzen

«Dette sier ... han som går midt mellom de sju lysestaker av gull» (Åp 2:1).

Jesus går midt mellom gullysestakene. Disse lysestakene er Guds menigheter på jorden (1:20). I starten av Åpenbaringsboken er det sju menigheter som får tilsendt hvert sitt brev, de såkalte sendebrevene. I hvert enkelt brev sier Jesus at «Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene.» Merk at det står her «menighetene», altså flertall. Dette viser at sendebrevene er Jesu tale til alle menigheter, alle steder, til alle tider.

Det er et stort nådeord at Jesus går midt mellom lysestakene. Ja, han selv er midt iblant oss hvor to eller tre er samlet i hans navn (Matt 18:20). Åpenbaringsboken 1:13 sier at Jesus «var» mellom lysestakene, altså menighetene. I 2:1 brukes ordet «går». Jesus går midt mellom menighetene. Det peker i retning av at Jesus er i bevegelse, han er på stadig vandring mellom sine menigheter. Han vil se hvordan de har det, for å hjelpe, frelse og redde. Men også for å følge med, kontrollere, tukte og refse, formane og advare. Jesus har omsorg for alle i menighetene, og han vil ikke at noen skal fortapes, men at alle skal komme til omvendelse og bli evig frelst.

Derfor kan du være trygg for at også du er i hans omsorg, hvem du enn er som leser dette. Men hvordan er din åndelige tilstand, og hvordan er ditt forhold til Frelseren?

MENNESKESØNNEN

Når Jesus åpenbarer seg for Johannes i starten av Åpenbaringsboken, blir han nøye karakterisert. Midt mellom lysestakene var det en som lignet en menneskesønn (1:13). Ja, Jesus Kristus er virkelig sant menneske, sønn av jomfru Maria. Han ble menneske, født i Betlehem, svøpt og lagt i en krybbe. Samtidig er han Guds veldige Sønn. Han «var» i begynnelsen. Jesus var hos Gud, ja, han var og er Gud. Ellers svarer uttrykket menneskesønn her i Åp 1:12 til Daniel 7:13 der vi leser at Daniel så en som lignet en menneskesønn. «Og det ble gitt ham herredømme, ære og rike, så at alle folk, ætter og tungemål, skulle tjene ham. Hans herredømme er et evig herredømme som ikke forgår, og hans rike er et rike som aldri går til grunne» (Dan 7:14).

FOTSID KAPPE OG GULLBELTE

Johannes så at han var kledd i en fotsid kappe med et gullbelte, og beltet var under brystet (1:13). Vanligvis tenker vi at beltet er om livet. At Menneskesønnen bar en slik kappe, og at beltet var under brystet, minner oss om ypperstepresten i den gamle paktens tid. I 2 Mos 28:8 leser vi at beltet skulle være av gull og av blå og purpurrød og karmosinrød ull og av fint, tvunnet lingarn.

Når Jesus kommer, den evige og himmelske ypperstepresten, er han så mye bedre, større og mer fullkommen enn forbildene i den gamle pakt. Han bærer seg selv fram som et uskyldig, lyteløst offer og soner virkelig synden på evig, gudvelbehagelig måte. Alt

for vår skyld, og alt aldeles fullkomment. Som et bilde på dette, er Jesu belte i rent gull, symbolet på rettferdighet, hellighet og guddommelighet.

HVITT HODE OG HÅR

«Hans hode og hår var hvitt som hvit ull, som snø, og øynene hans som en ildslue. Føttene hans var lik skinnende kobber, som om de var glødet i en ovn. Og røsten hans var som bruset av vannmasser. I sin høyre hånd hadde han sju stjerner og av munnen hans gikk det ut et tveegget, skarpt sverd. Og ansiktet hans var som solen når den skinner i sin kraft» (Åp 1:14-16).

Også Daniel forteller om hvitt hår (Dan 7:9). Hvitt står for renhet og hellighet, som motsetning til synd. Slik hører vi i Jes 1:18 at i syndstilgivelsen blir purpursynder hvite som snø, og synder røde som skarlagan blir hvite som den hvite ull. Jesus er helt ren og ulastelig. På alle punkter er han syndfri og hellig. Denne gode, rene Jesus er det som går midt mellom menighetene. Denne

Jesus er det som også kommer til deg.

ØYNE SOM ILDSLUE

Øynene er som en ildslue (1:14). Ilden er varm og energirik, men også farlig og fortærende. Det er allvitenhetens, kjærlighetens og nidkjærhetens blikk. «Og ingen skapning er skjult for ham. Alt ligger nakent og bart for hans øyne som vi skal stå til regnskap for» (Heb 4:13).

Det nytter ikke å skjule seg for Jesus. Skuespill og bortforklaringer holder ikke. Alt ligger nakent og bart for ham. Han ser gjennom alt hykleri, all fusk og alle halvsannheter. Prøv derfor aldri å skjule noe for Jesus. Legg alt åpent fram for ham. Bekjenn dine synder. Si hvordan du har det, hvordan det mislykkes for deg å være en kristen å leve et liv til ære for Gud. Vær for all del ærlig! Det har ingen fordeler om vi kan framstille oss selv for Gud som bedre enn vi er. Det fører bare til falskhet, hykleri og usannhet i vårt gudsforhold. «For en falsk mann er avskyelig for Herren,

men med de oppriktige har han fortrolig samfunn» (Ordsp 3:32).

Jesus ser klarere og dypere enn vi. Han kjenner oss bedre enn våre medmennesker. Dette ser vi i sendebrevet til Sardes. Her heter det: «Du har navn av at du lever, men du er død» (3:1). Tenk det! Å bli regnet som en kristen av de andre, men sannheten er at det ikke er åndelig liv inne i hjertet. Du er blitt en frafallen!

Også i forhold til oss selv, kjenner Jesus oss bedre enn vi selv gjør. Dette ser vi tydelig i sendebrevet til Laodikea. Der er det ikke de andres vitnesbyrd som vektlegges, men hva de sa om seg selv. De vurderte seg selv til å være i god åndelig skikk. Se i 3:17: «Du sier: Jeg er rik, jeg har overflod og har ingen nød.» Men Jesus ser den virkelige situasjonen og sier: - «du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken.»

Dette er virkelig alvorlig, og til ettertanke og ransakelse. Ja, må vi ikke med David trenge inn på Frelseren, han med øynene som ser alt, og be og trygle: «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangfoldige tanker, se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens veil» (Sal 139:23-24).

FØTTER LIK SKINNENDE KOBBER

«Føttene hans var lik skinnende kobber, som om de var glødet i en ovn» (1:15). Som føttene trår ned, og er symbol på makt og velde, er Han dommeren som alt og alle må bøye seg for. Hans glødende kobber fortærer alt ondt og stygt. «Nå venter han bare på at hans fiender skal bli lagt til skammel for hans føtter» (Hebr. 10:13).

«Men de skal gjøre regnskap for ham som står ferdig til å dømme levende og døde» (1Pet 4:6).

Innledningen i brevet til Tyatira lyder: «Dette sier Guds sønn, han som har øyne som ildslue og føtter som skinnende kobber» (Åp 2:18). Jesus, Guds sønn, ser alt, gjennomskuer alt. Han er dommeren over alt som ikke kan bestå i Guds fullkomne, hellighets store prøve. Han sier i Tyatira-brevet: «Og alle menighetene skal kjenne at jeg er den som gransker nyrer og hjerter, og jeg vil gi hver av dere etter hans gjerninger» (2:23).

Men hans øyne ser også den svake, lille hjorden. Og føttene, hans makt og velde, er rettet til dem som ikke vet seg noen råd, uten Guds store nåde og miskunn i Jesu forsoning. Hans øyne ser, og hans vandring er vendt mot Smyrnamenigheten. Han sier: «Jeg vet om din trengsel og din fattigdom – men du er rik ...» (2:9).

Han som har øyne som ildslue og som har føtter lik skinnende kobber, kom også til Filadelfia i sitt ord: «Se, jeg har satt foran deg en åpen dør, og ingen kan lukke den igjen. For du har liten styrke, og har holdt fast på mitt ord, og ikke fornektet mitt navn. ... Hold fast på det du har» (Åp 3:8+11).

Det svake og forkomne lam får ta sin tilflukt til den sterke Hyrden. «Det knekkede rør skal han ikke knuse, og den rykende veke skal han ikke slokke. I sannhet skal han føre retten ut til dem» (Jes 42:3). Denne retten, som er lammets eneste håp, vant Hyrden selv gjennom sitt stedfortredende liv og sin seierrike død og oppstandelse!

RØSTEN OG ORDENE

«Og røsten hans var som bruset av vannmasser ... og av munnen hans gikk det ut et tveegget, skarpt sverd» (1:15-16). Hører du hans veldige røst? Selv om røsten er voldsom, vil mange ikke høre. Til sin egen undergang. Eller de vil selv sortere i hans rene ord. På egenmektig vis selv avgjøre hva de vil ta til hjerte og ikke. Tenk - et menneskekryp vil reise seg mot de veldige vannmassene, mot den evige Guds eget ord. Det blir til ens egen undergang.

Åndens sverd er Guds ord (Ef 6:17). «For Guds ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd. Det trenger gjennom helt til det kløver sjel og ånd, ledd og marg, og dømmer hjertets tanker og råd» (Heb 4:12).

La oss slippe Guds ord inn i hjerte og samvittighet. La oss be ham om å vise oss vår sanne stilling, opplyse vår vei, og åpenbare Frelseren for oss. «Med sitt ord frelser og forsvarer han sitt folk, og med det tilintetgjør han fiendens makt og holder dom over verden» (Eritsland).

ANSIKT SOM SOLEN

«Og ansiktet hans var som solen når den skinner i sin kraft» (1:16). Ingen er som Jesus! Han er herlighetens Herre. Han er skjønn som ingen andre. Han er full av nåde og sannhet. «Men for dere som frykter mitt navn, skal rettferdighetens sol gå opp med legedom under sine vinger. Og dere skal gå ut og springe som kalver når de slipper ut av fjøset» (Mal 4:2). For hans ansikt kan bare de bestå som «har vasket sine kapper og gjort dem hvite i Lammets blod» (Åp 7:4).

DA FALT JEG NED

«Da jeg fikk se ham, falt jeg ned for hans føtter som død» (1:17).

For et syn. For en Herre. En mektig Menneskesønn, ja, Guds egen Sønn. Han som har all makt i himmel og på jord. Johannes falt ned for hans føtter. Vi minnes Jesu ord: «Jeg skal vise dere hvem dere skal frykte: Frykt for ham som har makt til å slå i hjel og til deretter å kaste i helvete. Ja, sier jeg dere: Ham skal dere frykte» (Luk 12:5).

Hvordan fortsetter dette sanne dramaet? Hvordan gikk det med Johannes som opplevde dette? Å, du forunderlige Gud! Hør:

«Men han la sin høyre hånd på meg og sa: Frykt ikke! Jeg er den første og siste og den levende. Jeg var død, og se, jeg er levende i all evighet. Og jeg har nøklene til døden og dødsriket» (1:17-18).

Tenk at Jesus som døde for mine synder og oppstod til min rettferdiggjørelse, han legger sin høyre hånd på meg og forkynner liv. Han er levende i all evighet. Han lever og jeg skal få leve. Det er han, og bare han som har nøklene til døden og dødsriket. Jeg kan trygt overlate meg i hans hånd og varetekt.

Dette er han som går midt mellom lysestakene. Det er han som i denne stund kommer til deg og spør: Hva vil du jeg skal gjøre for deg? ...

SOVNA INN I DEN ÅNDELEGE DØDEN

Av Øyvind Samnøy

«Og skriv til engelen for kyrkjelyden i Sardes: Dette seier han som har dei sju Guds ånder og dei sju stjernene: Eg veit om gjerningane dine, at du har namn av å leva, men du er død.

Vakna opp, og styrk det som var i ferd med å dø. For eg har ikkje funne gjerningane dine fullkomne for min Gud. Kom difor i hug korleis du har teke imot og høyrte. Hald fast på det og vend om! Dersom du ikkje vaker, skal eg koma som ein tjuv, og du skal slett ikkje vita kva time eg kjem over deg.

Men du har nokre få namn i Sardes som ikkje har skitna til kleda sine. Dei skal gå med meg i kvite klede, for dei er verdige til det.

Den som sigrar, skal på same vis verta kledd i kvite klede. Eg skal så visst ikkje stryka namnet hans or livsens bok, og eg vil kjennast ved namnet hans for Far min og for englane hans.

Den som har øyra, han høyre kva Anden seier til kyrkjelydane!» (Åp 3:1-5)

EIN VANDRAR

Sjå for deg ein bortkomen fjellvandrar i den norske fjellheimen ein vinterdag. Det er isande kaldt. Vandraren kjempar seg fram i håp om å finna berging, folk og ly. Kreftene minkar. Han er så sliten. Til slutt synest han at han må kvila. Berre litt, for han veit det kan vera farleg. Han set seg ned. Plutselig kjennest alt så behageleg. Han kjenner seg

varm og merkeleg likesæl. Før han veit ordet av det, så søv han.

Nokon leitar etter han og ropar. Liksom frå ei anna verd høyrer han stemmer. Men han vil ikkje vakna. Døden er nær. Vaknar han ikkje straks, så er det for seint!

ÅNDELEG SØVN

Dette kan vera eit bilete på kristenflokken i Sardes, i alle fall dei fleste av dei. Fleirtalet i flokken var sovna åndeleg, like inn i den åndelege død. Dei visste det ikkje. For dei hadde stadig namn av å vera ein levande kristen menigheit.

Enno var det levande kristne att, men kan henda var dei òg på veg til å dø. Det er i alle fall den vanlege forståinga av «styrk det andre som var på veg til å dø». Øivind Andersen peikar på ei anna løysing av denne setninga. Dei fleste i Sardes var åndeleg døde. Men evna til å høyra Guds ord var enno ikkje totalt borte. Men for kvar gong eit menneske høyrer Ordet, utan å ta det til hjarta, minkar den åndelege høyrsla inn – til slutt er ho borte. Då er menneske kome inn i den kvalifiserte forherdinga der det ikkje lenger kan skje omvending.

I Sardes høyrer me ikkje om forfølging av kristenflokken. Heller ikkje står det noko om falsk lære. Det ser meir ut som om det var deira rolege og behagelege livslagnad og tillit til sitt rykte om å vera ein levande kristen menigheit, som fekk dei til å verta overmodige og sjølvtrygge. Dermed vakte dei ikkje over seg sjølve, eller prøvde seg

sjølve.

SJØLVTRYGGLEIK

Sardes by sin menneskelege tilstand og stilling er eit førebilete på kristenflokken si stilling. Byen låg like ved eit trafikknutepunkt der fem vegar møttest og der vegen frå kysten passerte til det indre av Asia. Byen var kjend for sin store rikdom (Kong Krösus residerte tidelegare her, han som har gjeve opphav til uttrykket «rik som ein Krösus»). I tillegg låg byen på eit platå på enden av ein åsrygg. Den einaste vegen inn gjekk over åsryggen. På dei tre andre sidene var det bratte fjellsider. Difor vart byen rekna for nær umogleg å ta i krig.

Likevel skjedde det to gongar i historia (før dette brevet var skrive). Det skjedde under Kong Kyros av Persia og under syrarkongen Antiokius den store (ein konge som det vert vist til i Dan 11). Begge gongane skjedde det på same vis. Medan folket sov, sette fienden opp lange stigar langs dei bratte sidene og tok dei som ein tjuv om natta. Fienden fann at dei i sin sjølvtryggleik ikkje eingong hadde brydd seg om å setja ut nattevakt. Deira tryggleik vart deira ulukke.

Slik var det òg gått med kristenflokken i Sardes. Dei var så trygge på sin «kristendom» og sitt plettfrie rykte at det vart lite av vekkande tonar og ransaking av eigen tilstand. Dei kjende seg så trygge og sovna åndeleg – like inn i døden.

SKIKKA SEG LIK VERDA

I tillegg til den ytre rikdommen og trygge plassering militært sett, var Sardes kjend for umoralsk og lettsindig levevis. Den vanlegaste gudsdyrkinga (avgudsdyrkinga) var dyrkinga av fruktbarheitsgudinna Kybele.

Kultusen der var ei slags dyrking av sex. Såleis rådde det ein urein atmosfære i byen. Ytre tryggleik, luksus og umoral er ein farleg og vanleg kombinasjon også i våre land og dagar. Denne atmosfæren hadde hatt sin bedøvande verknad på dei kristne. Kanskje det i det heile mange gongar var vanskeleg nok å sjå kven som var kristne. Dei skikka seg vel etter kvart likt med sine heidenske omgjevnadar, sjølv om dei stadig vekk hadde ein kristen fasade.

Det er kanskje ikkje så underleg at det ikkje vart forfylging og alvorleg vranglære der. Dei var i det heile nokså ufarlege for Satans rike, og då kunne dei godt tolerera at det i all gudsdyrkinga fanst nokon som hadde ei kristen vedkjenning òg.

EI RYSTANDE AVSLØRING

Det var ein som såg den uendelege faren kristenflokken svevde i: Den kjære Herre Jesus. Han elska framleis denne flokken og ville ikkje mista han for evig. Dermed kjem han med sitt vekkande og livgjevande ord.

Ei rystande avsløring, eit alvorleg kall til omvendning og åtvaring om å halda fram i tilstanden og endeleg eit løfte til dei som sigrar.

Herren Jesus pakkar ikkje bodskapen inn. Eg veit alt om deg, at du stadig har namn av å vera ein sann kristen, men det er ikkje sant: Du er nemleg åndeleg død, utan å vita det. Det talast i våre dagar lite om den hemmelege døden. Men Jesus talar mykje om dette. Han talar om ti brurmøyar, mannen som kom inn i bryllupssalen utan å ha bryllaupskleda på, tørre greiner på vintreet og mange andre stadar. Det er eit søvn-teikn at dette synest så uaktuelt i

vår tid. Eg trur dei som på æva sin dag får oppleve det som dei fem dårlege er eit bilete på, ikkje då vil tenkja at det var for mykje snakk om å ha olje på lampa.

NÅDEKALL

Dernest eit alvorleg kall til å vakna, høyra og venda om. Vagn opp! Høyrer du stemma til han som prøver å finna den ulukkelege fjellvandreraren? Du må vakna, elles er alt forbi! Du må sjå kva stilling du er i! Du må ikkje halda fram med å sova!

«Kom i hug korleis du har teke imot og høyrte.» Herren minner dei om den stillinga dei hadde til ordet før, medan dei enno levde. Då lengta dei etter den åndelege ufalska mjølka som nyfødde born (1 Pet 2:2). Dei var som brystborn som skreik etter føde. Ordet om Jesus var liv om å gjera. Det var ikkje noko dei kunne, men noko dei «måtte eta» – stadig. Planta som ikkje treng vatn, er død. Gjennom Ordet har Herren i røynda gjeve dei alt som trengs til redning.

Vend om, kallar Jesus! Ved Jesu ord og person er himmelrike nær. Han stansar ved deg og bed deg stiga om bord. «Ferja» ligg til kai. No må du nytta tida. I Jesu namn ropast omvending og syndeforlating ut. Kom difor ikkje med orsakingar og bortforklaringar. Erkjenn di naud og din tilstand og ta imot det reddande ordet.

DEN SOM SIGRAR

Til sist eit løfte til dei som sigrar. Det vil seia, dei som tek Ordet til hjarta og gjer etter det. Den som sigrar skal verta kledd i kvite klede.

Det er nettopp det same han seier til det folket han talar til i Jes 1. Det er til fråfalne.

Vend om. Han kallar dei til seg: «Kom lat oss gå i rette med kvarandre, seier Herren. Om syndene dine er som purpur, skal dei verta kvite som snø, om dei er raude som skarlak, skal dei verta som den kvite ull» (Jes 1:18).

Ordet om dei kvite klede har bakgrunn frå tempelet i Jerusalem på Jesu tid. For å stå no og i æva mellom dei sanne prestar for Gud, og til himmelsk teneste, er det ein ting som gjeld: Du må ha eit oppgjør med Gud om syndene dine. Du må møte Jesus ved nådetrona som ein hjelpelaus og fortapt syndar. Som ein har uttrykt det: Du må innom Guds omkleddingsrom, der ditt eige må av og du må kledast i Jesus.

Korleis skjer det? Eg vil svara med å visa til Jes 55:1-3 (og hugs, bakgrunnen for denne ufattelege innbydinga ligg i Jes 53):

«Å, alle de som tyrstar, kom til vatna! Og de som ingen pengar har, kom, kjøp og et, ja, kom og kjøp utan pengar og utan betaling vin og mjølk! Kvifor veg de ut pengar for det som ikkje er brød og løna dykkar for det som ikkje kan metta?»

Høyr på meg! Så skal de eta det gode, og sjela dykkar skal gleda seg over feite retter. Vend øyra hit og kom til meg! Høyr, så skal dykkar sjel leva. Og eg vil gjera ei evig pakt med dykk, og gje dykk Davids rike nåde, den usvikelege.»

EN ÅPNET DØR

Av Thomas Hogganvik

«Og skriv til engelen for menigheten i Filadelfia: Dette sier Den Hellige, Den Sannferdige, han som har Davids nøkkel, han som lukker opp og ingen lukker igjen, og som lukker igjen, og ingen lukker opp: Jeg vet om dine gjerninger: Se, jeg har satt foran deg en åpnet dør, og ingen kan lukke den igjen. For du har liten styrke, og har holdt fast på mitt ord, og ikke fornektet mitt navn.

Se, jeg lar noen av Satans synagoge komme, de som kaller seg selv jøder og ikke er det, men lyver. Jeg vil gjøre det slik at de skal komme og falle ned for dine føtter, og de skal forstå at jeg har elsket deg.

Fordi du har bevart mitt ord om tålmodighet, vil jeg bevare deg fra den prøvelsens time som skal komme over hele verden, for å prøve dem som bor på jorden. Jeg kommer snart! Hold fast på det du har, for at ingen skal ta din krone.

Den som seirer, ham vil jeg gjøre til en støtte i min Guds tempel, og han skal aldri mer gå ut derfra. Og jeg vil skrive på ham min Guds navn, og navnet på min Guds by – det nye Jerusalem, som kommer ned fra himmelen fra min Gud – og mitt eget navn, det nye. Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!» (Åp 3:7-13)

De fleste av de sju menighetene får et brev som ikke setter dem i et godt lys. Brevet til menigheten i Filadelfia er det ene av to unntak. Filadelfia får i likhet med mange av de andre menighetene

høre ordene: Jeg vet om dine gjerninger. Men i dette brevet skrives det ikke noe mer utfyllende om gjerningene deres. Herren sier i stedet: «Se, jeg har satt foran deg en åpnet dør, og ingen kan lukke den igjen» (v. 8).

I denne menigheten, som Herren roser, kunne vi kanskje forvente å lese om en stor menighet med sterke kristne og med et vellykket arbeid. Men i stedet får vi høre svært lite om arbeidet til menigheten i Filadelfia. I stedet sier Herren: «Se!» Det er et rop til menigheten om å flytte blikket bort fra seg selv, og til ham som har satt foran dem en åpnet dør. I stedet for å tale om hva menneskene i Filadelfia har gjort, så forkynner Herren hva han har gjort: «Se, jeg har satt foran deg en åpnet dør».

Jesus har nemlig ved sin stedfortredende død åpnet døren inn til himlenes rike for syndere. Vi leser i Heb 10:19-20: «Brødre, vi har altså i Jesu blod frimodighet til å gå inn i helligdommen. Til den har han innviet for oss en ny og levende vei gjennom forhenget, det er hans kjød.»

Den døren som ble stengt ved Adams fall, og som for oss var umulig å åpne, den har Jesus åpnet ved sin død på korset. Allikevel er det mange mennesker som også i dag forsøker å åpne denne døren ved egne midler. De yter sitt beste, de bruker sine store krefter og tenker at

de ved dette skal kunne åpne døren til himlenes rike. Den som tenker slik, vil møte en stengt himmeldør.

LITEN STYRKE

I noen bibeloversettelser har man oversatt vers 8 slik: «... du har liten styrke, og har dog/likevel tatt vare på mitt ord og ikke fornektet mitt navn.» Denne oversettelsen gir verset en helt annen betydning enn den vi møter i 1988/2007-oversettelsen. Man har satt inn ordet «dog» eller «likevel». ... liten styrke og har dog/likevel ... Men i grunnteksten finner man ikke ordene «dog» eller «likevel» i dette verset.

For oss kan det virke som en motsetning at den som har liten styrke skulle kunne holde fast på Guds ord. Men sannheten er jo at det er ingen motsetning. Det er

nemlig den som har liten styrke som også har bruk for Herrens ord! Det er ikke på tross av at de har liten styrke, men det er nettopp fordi de har liten styrke at de har tatt vare på Herrens ord. Den sterke klarer seg på egenhånd, men den svake trenger et ord om utfrielse og frelse.

Vi kan lese følgende om Israelsfolket i Jes 57:10: «På din lange reise ble du trett. Likevel sa du ikke: Jeg gir tapt! Du fant ny livskraft for din hånd, derfor ble du ikke svak.» Et av våre store problem er at «gamle Adam» er så ufattelig sterk. Vi har en veldig tro på oss selv og på vår egen styrke.

Noe lignende møter vi i fortellingen om Gideon i Dom 7:2: «Da sa Herren til Gideon: Du har for mye folk med deg til at jeg skulle gi midianittene i deres

hånd.» Problemet var ikke at de var for få, eller at de hadde for liten styrke – nei, de hadde for stor styrke.

Vi ser også hvordan menigheten i Laodikea mente om seg selv at de var rike, men Herren sier til dem at de er fattige og nakne. Vi trenger også stadig å minne hverandre om Herrens ord i Jes 55:8: «For min tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier, sier Herren.»

Guds vei og Guds tanke er ikke å frelse de sterke, de mektige eller de rettferdige. Nei, Gud sendte sin Sønn for å frelse den fattige som roper, den elendige som ingen hjelper har (Sal 72:12).

JESUS KOMMER SNART

Jesus minner om at han kommer snart. Han kommer i hast. Han kommer i den time vi ikke tenker. I dag lyder budskapet om at Jesus har åpnet døren inn til himlenes rike. Samtidig leser vi at han også er den som lukker døren. Han er den som «lukker igjen og ingen lukker opp.»

Den dagen Jesus kommer tilbake, lyder ikke lenger budskapet om en åpnet dør. Da lyder i stedet budskapet om at nådens dør er stengt. Den dagen vil mange banke på, mange vil forsøke å komme inn, men de skal ikke være i stand til det.

«Den som seirer, ham vil jeg gjøre til en støtte i min Guds tempel, og han skal aldri mer gå ut derfra» (v. 12). Ingen seirer ved sin store styrke. Den som seirer gjør det fordi han har holdt fast på Herrens ord og ikke fornektet hans navn. «De har seiret over ham i kraft av Lammets blod og det ordet de vitnet» (Åp 12:11).

Skal vi bli frelst, så skjer det ene og alene i kraft av Lammets blod. Skal vi bli bevart i prøvelsens time, så skjer det ikke på noen annen måte enn ved å holde fast på det samme Ordet som vi en dag ble frelst ved – Ordet om Lammet som kjøpte oss til Gud med sitt blod.

«Hold fast på det du har, for at ingen skal ta din krone!» (v. 11). •••

«The parable of the ten virgins» malt av Jan van't Hoff

VERKEN KALD ELLER VARM

Av Hugo Odeberg

Til menigheten i Laodikea (Åp 3:14-27):
«Og skriv til engelen for menigheten i Laodikea: Dette sier han som er Amen, det trofaste og sannferdige vitne, opphavet til Guds skaperverk: Jeg vet om dine gjerninger, at du hverken er kald eller varm. Det hadde vært godt om du var kald eller varm. Men fordi du er lunken, og verken kald eller varm, vil jeg spy deg ut av min munn.

Fordi du sier: Jeg er rik, jeg har overflod og har ingen nød – og du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken, så råder jeg deg at du kjøper av meg: Gull, lutret i ild, for at du kan bli rik, og hvite klær, for at du kan være kledd i dem, og din nakenhets skam ikke skal bli stilt til skue, og øyensalve til å salve dine øyne med, for at du kan se.

Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg. Derfor, ta det alvorlig og omvend deg! Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg.

Den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med meg på min trone, likesom jeg òg har satt meg med min Far på hans trone. Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!»

Om Laodikea blir det sagt: «... verken kald eller varm ...» Dette er ord som gjelder innenfor forsamlingen til enhver tid, de er typiske.

Dette brevet til Laodikea er strukturert som de andre sendebrevene. Forsamlingene mottar mer eller mindre strenge ord. Her har vi et av de strengeste. Det sies til Sardes: «... du har navn av at du lever, og du er død.» Her sies noe av samme art. Vi legger spesielt merke til uttrykket: «... du er ... verken kald eller varm.» Dette uttrykket gjentas tre ganger. Å være verken kald eller varm betegnes også med å være lunken. Ofte legges det spesiell vekt på uttrykket lunken. Dette forekommer imidlertid ikke mer enn én gang. Ved å legge særskilt vekt på lunken, faller uttrykket «verken kald eller varm» bort.

VERKEN KALD ELLER VARM

Hva betyr dette sistnevnte uttrykket? Den vanligste forståelsen kommer ikke fra Ordet eller fra selve brevet. En har en generell idé om hva lunken er. En lunken følelse ville for eksempel bety at man verken er fiendtlig innstilt til eller spesielt entusiastisk overfor en sak. Så det ville være noe lunkent over Laodikea, forsamlingen ville ikke være direkte fiendtlig innstilt, og heller ikke spesielt entusiastisk overfor Guds sak. Betydningen vil nærme seg det som sies i brevet til efeserne: «... du har forlatt din første kjærlighet» (Åp 2:4).

Er dette den riktige betydningen av uttrykket «verken kald eller varm»? Legg merke til at uttrykket ser ut til å være direkte forklart i vers 17: «Fordi du sier: Jeg er rik, jeg har overflod og har ingen nød – og du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken.» Dette ble introdusert

med et «fordi». Det gjøres avhengig av den påfølgende leddsetningen med betydningen «fordi». Denne «fordi» kan imidlertid også kobles til den foregående. Under alle omstendigheter er det en utvilsom forbindelse med den foregående. «Lunken» er altså forklart i vers 17. Selv saklig sett er det slik. Uttrykket «hverken kald eller varm» er en beskrivelse av menighetens tilstand. Slik er det også med det som står skrevet i vers 17. Lunken har altså betydningen at en ikke kjenner noe behov i seg for noe, alt er bra som det er.

IKKE RIK, MEN FATTIG

Dette kan komme til uttrykk på mange forskjellige måter. En menighet kan ha kommet til det punktet hvor den ikke tolererer noen kritikk. Det antas at her er alt som det skal være. Her er de riktige praksisene, det riktige tankesettet. Slikt er svært utbredt. Når man sier, tenker og handler slik: «Min egen åndelige situasjon er god!», betyr det at en mener om seg selv at en er rik. Dette betyr imidlertid

nødvendigvis at man er elendig og fattig. Når man tror om seg selv at en har den rette innsikten, er en blind. En tror at en har gull, men det er bare slagg. Dette er den nødvendige konsekvensen. Man kan ikke tro at en selv er rik, og også være det. Når man tror man er rik, er man fattig i alt.

OMVEND DEG

Her kommer ordet «vend om» (metanóason – vers 19) inn – det samme som sies til en som er på vei til fortapelse. Dette gjelder nå menigheten som sådan, men også den enkelte. Menigheten består av enkeltpersoner, det er ikke en overindividuell størrelse. Det gjelder ånden som styrer de enkelte i menigheten.

Det som sies her står nå i skarp kontrast til det som sies til menigheten i Smyrna: «Jeg vet om din trengsel og fattigdom – men du er rik ...» (Åp 2:9). Her sies det ikke «omvend deg», men: «Vær tro ...» Den som er fattig, får en forsikring om at han i sin fattigdom er rik.

Dette at en er verken «kald» eller «varm» er dermed et uttrykk for en lammelse av hele livet.

JESUS STÅR FOR DØREN OG BANKER

Så står det til slutt: «Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg» (vers 20). Dette ordet har også blitt mye brukt. Kristus står ved hjertedøren. Men det har ofte blitt noe ganske sentimentalt. Det finnes et maleri, spredt i en rekke reproduksjoner, der Kristus står og banker på for å komme inn. Det er en fare for at dette maleriet har bidratt til å forvanske hele den evangeliske framstillingen.

Når man i evangeliene i NT ser Jesu virksomhet, oppdager man at han ofte til og med virker likegyldig. Han går ikke rundt og truer folk. Men evangeliet har blitt gjort til noe påtrengende. Det er det ikke. Evangeliet bare tilbys mennesker.

Her blir ordet talt til en menighet der Kristus burde ha blitt sluppet inn for lenge siden. Men de ville ikke ha ham inn. Hvis de slapp ham inn – hva skjedde da? Jo, dette som er så typisk for evangeliet: Det guddommelige livet blir framstilt som et måltid der Kristus er til stede, et gjestebud. Det er ikke snakk om en «åndelig rikdom» som en eier, men fattige mennesker som sitter rundt samme bord. Det er en naturlig og barnlig glede slik det var for de første menneskene en gang i paradiset, før syndefallet.

DEN SOM SEIRER

I likhet med de andre brevene avsluttes også dette med et ord om den som seirer: «Den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med

meg på min trone, likesom jeg òg har satt meg med min Far på hans trone» (vers 21). Her er talen om seieren et formanings- og løftesord. Den som seirer, er den som er trofast, som ikke svikter, som står fast i Kristi vanære. Han får sitte med ham på hans trone. Dette er en fullstendig overveldende uttalelse!

Det virker så urimelig det som sies her. Å sitte på tronen betyr herskende makt. Egentlig er det bare én trone, den guddommelige tronen. Imidlertid er det også snakk om troner, en delegert myndighet utnevnt av Gud (jamf. de tolv tronene til apostlene, Matt 19:28). Men det finnes bare én guddommelig trone. Enhver som seirer, vil få sitte på Kristi egen trone. Dette er hans Fars trone, et bilde som kan virke urimelig og forbløffende.

GUDS OG LAMMETS TRONE

Det er ikke slik at Gud har sin trone og ved siden av den en trone forberedt for Kristus. Gud og Kristus har samme trone. Den som seirer, sitter med Kristus på denne tronen hans og blir tatt opp i fullkommen enhet med ham, har del med Kristus i alt. Man kan koble dette til bildet av gjestebudet. Å sitte med Kristus på hans trone er å ha del i det guddommelige gjestebudet. Det er snakk om ett enkelt sted. Det er en så fullkommen enhet at det ikke engang er noen stedlig adskillelse.

«Den som har øre, han hør hva Ånden sier til menighetene!»

Fra *Rannsakan*, 1968.
Mellomtitler og til norsk ved red.

DEN STORE NØDEN OG DEN STORE NÅDEN

Av Göran Holmgren

«Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg» (Åp 3:20).

Vi står foran to viktige perspektiv i dette bibelordet.

1) DEN STORE NØDEN

Hva er det for en nød? Det er noe som man ikke ser uten videre. Nøden er at Jesus står utenfor hjertets dør. Og enda alvorligere blir det når man forstår hvem det er rettet mot. Forholdet berører forsamlingen i Laodikea. Det gjelder altså mennesker som er aktivt med i kristen virksomhet. At Jesus er utenfor verdens aktiviteter, forstår vi nok. Men tenk at Jesus kan stå utenfor også der hvor kristen virksomhet er i full gang. Forsamlingen i Laodikea var ikke uvirksom. «Jeg kjenner dine gjerninger», sier Jesus.

I mange kristne miljøer i dag er det også stor aktivitet. Det satses på mange ulike måter, og på alt mulig. Ja, av den grunn burde man ikke bli overrasket over noe av det som kan forekomme i kirker og bedehus, virksomheter av alle slag. Det finnes snart ingen grenser for hva som skjer i det som skulle være Herrens hus.

Jeg spør med engstelse: Hvor finnes Jesus i all «kristen» aktivitet i vår tid? Er det ikke Laodikea-situasjonen vi opplever på mange områder i dag? Alt for ofte må Jesus stå utenfor kirken eller bedehuset

og gråte. Det er lett å skrive om dette i største allmennhet, eller å tenke på andre personer eller andre kristne sammenhenger som man selv ikke tilhører.

Men kjære venn som leser dette, hvordan er det i ditt hjerte? Hvor finnes Jesus i ditt liv? Hva er ditt hjerte og sinn fylt av? Er det av denne verdens ånd?

Man kan leve i den dypeste åndelige nød uten å forstå det. Sannheten om vårt rette forhold til Jesus må åpenbares av Guds Ånd gjennom Ordet. Laodikea er ikke langt borte, kanskje finnes den i din forsamling? Kanskje i ditt eget liv?

2) DEN STORE NÅDEN

Det merkelige er at samme bibelord, som påminner om den store nøden, samtidig vitner om den store nåden. Det forunderlige er at Jesus står der fortsatt og banker på. Han vil komme inn. Han kunne jo ha forlatt oss, men Jesu nådefulle budskap er: «Se, jeg står for døren og banker.»

Jesus elsker Laodikea-forsamlingen. Vi leser: «Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg. Derfor, ta det alvorlig og omvend deg!» (Åp 3:19). Jesus tilretteviser. Han vil vise til rette. Han vil at du skal bli omvendt. Han vil ditt beste. Ja, han vil komme inn med sin forlatelse og fred. Han vil sette alt i rette skikk.

Hvordan går det så til at man åpner hjertedøren for Jesus? Legg merke til hva

Jesus sier: «Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham.» Det er lett å tenke at dette er to ulike saker, at vi først skal høre Jesu ord og siden åpne døren. Men egentlig er det samme sak. Betydningen er: Om noen hører min røst og gjennom det åpner døren. Den som hører Jesu ord og tar det til seg, åpner hjertedøren for Jesus. Så kommer Jesus, i sin store nåde og barmhjertighet, inn med sin frelse.

Men det finnes et alvor midt i innbydelsen om nåde. Jesus sier: «Om noen hører min røst.» Kanskje er det en antydning om at det er få som virkelig lytter og tar imot nåden.

Er du en av de få? ...

BØNN FRA 1. PETER 2:25

Ukjent

«For dere var jo som villfarne får, men er nå omvendt til deres sjelers hyrde og tilsynsmann» (1 Pet 2:25)

Dyrebare Frelser, La meg aldri glemme din miskunnhet mot meg. Også jeg var et forlatt får, men du tok meg kjærlig på dine skuldre, ja «med glede».

Hvor mange gikk ikke bort uten omvendelse. Hvilken skare vandrer ikke i dag vill. Mens jeg hviler salig i den gode hyrdes favn, jeg som er den elendigste

av alle.

Men hvor lite takk du fikk for dette. Tilgi, kjæreste Jesus, min store utakknemlighet. Takk for at du ser min sjel og våker over hvert trinn.

La meg få hvile i ditt skjød til jeg er hjemme hos deg!

Fra andaktsboken «*Se på Jesus*»,
Luther Forlag, Oslo 1973

DEN FATTIGE KAN BLI RIK

Av Jakob Knutzen

I Åpenbaringsboken 3:14-22 finner vi sendebrevet til menigheten i Laodikea.

Hvem er det som taler i dette brevet? Det er Jesus. Hør hva Ånden sier til menighetene. Åndens tale er det samme som hva Jesus sier til menighetene. Åndens tale er et budskap fra Jesus selv.

Jesus er utenfor. Jesus vil inn. Jesus står for døren og banker, som han sier. Det er et voldsomt alvor, men samtidig til trøst og glede for disse som ikke hadde det rett med Gud. Jesus ville fremfor alt at de skulle bli frelst før det var for sent.

Hva står det om dem?

- De er fattige, men Jesus vil at de skal bli rike.
- De er nakne, men Jesus vil kle dem.
- De er blinde, men Jesus vil at de skal se.
- Jesus står utenfor, men han vil inn til dem.

HAN SOM ER AMEN

«Dette sier han som er Amen, det trofaste og sannferdige vitne, opphavet til Guds skaperverk» (Åp 3:14).

Hvem er Amen? Jesus er Amen. Det betyr at han er ett med sitt ord. Han er det sannferdige vitnet. Når hans Ord forkynnes, er han selv til stede. Han er ett med sitt ord. Han er i Ordet.

Du kan ikke stole på det naturlige menneskets ord. Det er ikke ett med

sitt ord. Det kan man jo se i politiske valgløfter. Mennesker farer med løgn og usannheter både i hjerte og handling. Overflaten er ofte polert, og mange kan menneskelig sett være ærlige, men hjertene er onde, løgnaktige og svikefulle. Det naturlige mennesket er en løgner i sin natur.

Annerledes er det med Herren og hans ord. Det kan du forlate deg på, i liv og i død. Bare et gjennfødt menneske er av sannheten. Det er av Gud. Født ovenfra.

MENIGHETEN VAR LUNKEN

De trodde de var rike, at de hadde overflod og at de ikke led noen nød. De trodde at de hadde det rett med Gud. De trodde at alt var som det burde. Men de tok feil. De hadde det ikke rett med Gud. De kjente ikke Jesus. Han var ikke deres frelser.

Dette var en menighet. De kom i den troende forsamling. De levde som kristne. De var antakelig på mange måter lik deg som leser dette. De trodde de var frelst. De trodde de levde i nåden, men det var et selvbedrag.

JESUS KALLER TIL OMVENDELSE

«Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg. Derfor, ta det alvorlig og omvend deg!» (3:19).

Menigheten visste ikke at den var ussel og ynkelig og fattig og blind og naken.

De manglet alt.

Hva sier Jesus til dem som mangler alt? Det ser vi i vers 18. Han har et råd til slike. Her er et budskap til de usle, ynkelige, fattige, blinde og nakne. Til de som mangler alt.

«Så råder jeg deg at du kjøper av meg: Gull, lutret i ild, for at du kan bli rik, og hvite klær, for at du kan være kledd i dem og din nakenhets skam ikke skal bli stilt til skue, og øyensalve til å salve dine øyne med, for at du kan se» (vers 18).

Han råder dem til å kjøpe av ham. Kjøpe av Jesus. Hva er det Jesus selger? Jesus selger tre ting.

- Gull, lutret i ild, for at du kan bli rik.
- Hvite klær, for at du kan bli ikledd dem og din nakenhets skam ikke skal bli stilt til skue
- Øyensalve til å salve dine øyne med, for at du kan se.

Jesus er en merkelig salgsmann. Han selger alt for intet. Vin og melk uten penger og uten betaling, som det står i Jes 55:1. Hvordan kan det ha seg? Jo: Han har selv betalt for sine forunderlige gaver. Og han gir dem ut til slike som ikke har fortjent noe godt.

GULL LUTRET I ILD

Gullet er et bilde på den sanne rikdom. Hva er det for noe? Det er evangeliet. Det er nåden. Jesus tar seg av syndere. Ja, Jesus er synderes venn.

For at du kan bli rik. Rikdommen er å kjenne Jesus selv. Slik er det. Den som

har evangeliet, er rik. Den som er et Guds barn, mangler ingenting. Kjenner du han som er synderes venn, så har du alt du trenger til liv og salighet.

Som det står skrevet i Sal 23: «Herren er min hyrde, det mangler meg ingenting.» Den som har Jesus som sin hyrde, om ham kan man ikke si at han mangler noe. Han mangler ikke noe, slik stod det i Ordet!

Dersom du ikke har Jesus som din hyrde, da mangler du i virkeligheten alt. Alt beror på forholdet til Jesus. Har man ikke Jesus, da er man fattig. Da er man som dem i Laodikea. Da er man ussel og ynkelig og fattig og blind og naken.

Da er det så stort at det er nettopp slike som Jesus her henvender seg til. De som ikke har noe, de vil han gi alt. Han er virkelig synderes venn. Han vil inn til syndere. Han vil ta seg av slike.

HVITE KLÆR

«Hvite klær, for at du kan bli ikledd dem, og din nakenhets skam ikke skal bli stilt til skue.» Disse hvite klær er Kristi rettferdighets drakt. Jesu fullkomne rettferdighet som tilregnes syndere. Å eie denne Kristi rettferdighets drakt er en hovedsak ved det Skriften betegner som å være i Kristus. «For i ham har han utvalgt oss før verdens grunnvoll ble lagt, for at vi skulle være hellige og ulastelige for hans åsyn» (Ef 1:4).

Etter syndefallet var det aldri meningen at du skulle være hellig og ulastelig/uten feil i deg selv. Det er du bare i Kristus.

Det var Guds tanke fra begynnelsen. Han forutså syndefallet. Og du er utvalgt i Kristus før verdens grunnvoll ble lagt.

Slik var det heller aldri Guds tanke at du skulle være hellig og ulastelig for ditt eget ansikt. Det er du bare for Guds ansikt.

I Luk 15 leser vi lignelsen om faren med sine to sønner. Vi kaller ofte sønnen som dro bort for den fortapte sønn, selv om begge de to sønnene i utgangspunktet var like fortapte. Man kan være like fortapt både på bedehuset og ute i verden.

Da den bortkomne sønnen kom hjem, ser vi hvordan Herren tar imot syndere. Mens han enda var langt borte blir han løpt i møte. Han får alt han trenger. Vers 22 sier noe viktig: «Ta fram den beste kledningen og ha den på ham.» Han får den beste kledningen!

Sønnen kom jo rett fra grisebingen. Han hadde vært på reise. Han kom fra et liv i synd. Var det ikke litt voldsomt å gi ham den aller beste kledningen? Hadde ikke faren mange andre fine, rene og hele klær som han kunne gi sønnen sin?

Nei, han måtte ikles den beste kledningen. Det er Jesu kledning. Det er Jesu rettferdighets skrud. Det at det måtte være den beste kledningen, minner oss nettopp om at Jesu rettferdighet er fullkommen tilstrekkelig for den største synder. Jesu kledning dekker alt.

Det måtte være den beste siden det var den mest uverdige den skulle skjule.

Rosenius skriver: «Og mens sønnen går — med langsomme og vaklende skritt — så løper faren. Det vil si at hvor maktpåliggende det enn er for en synder å motta nåde, så er Gud enda mer ivrig etter å komme for å gi ham den. Ikke et eneste bebreidende ord hører vi fra farens munn, skjønt sønnen i høy grad har gjort seg fortjent til det» (dansk bind 1 side 130, oversatt av red.).

ØYENSALVE

«Øyensalve til å salve dine øyne med, for at du kan se» (3:18). Ethvert menneske er av naturen blindt. Vi har etter naturen ikke sans for det som hører Guds rike til. Når det da her står om å få øyensalve for å se, er også dette et uttrykk som betegner at et menneske blir frelst. Det får se Jesus som sin frelser.

Da Abraham skulle ofre sin sønn Isak, spurte Isak sin far (1 Mos 22:7): «Se, her er ilden og veden, men hvor er lammet til brennofferet?» Dette spørsmålet er på mange måter en rød tråd i GT. Hvor er lammet? Når kommer forsoneren? Hvor er den lovede?

Døperen Johannes svarer på dette spørsmålet (Joh 1:29). Han peker på Jesus og sier: «Se der Guds lam, som bærer bort verdens synd!» Jesus er syndebæreren. Å få åpnede øyne slik at man kan se, det er å få se at da Jesus bar all verdens synd opp på korset, da var det mine synder han bar.

Job vitner i Job 19:25-27: «Men jeg, jeg vet at min gjenløser lever, og som den siste skal stå fram på støvet. Og etter at denne min hud er blitt ødelagt, skal jeg ut

fra mitt kjød skue Gud, han som jeg skal skue, meg til gode, han som mine øyne skal se og ikke noen fremmed – mine nyrer tæres bort i mitt liv av lengsel.»

Gud. Min gjeløser. Meg til gode. Dette å se Jesus som sin forløser. Å skue Gud. Det er meg til gode. Ja, til evig vel.

HØR JESU RØST

«Om noen hører min røst og åpner døren» (3:20). Jesus sto utenfor og banket. Hvordan åpner man døren? Ved å høre hans røst. Det er ordet om Jesus, evangeliet, som tenner troen i en synders hjerte. Jesus vil gå inn og holde nattverd,

sier han. Hva er det han skjenker i nattverden? Det er seg selv. Og dermed nettopp syndenes forlatelse.

Den som holder nattverd med Jesus i troen, i Ordet, kan også holde nattverd med fysiske elementer, brød og vin – hans legeme og blod. Og ved Jesus og hans fullbrakte verk motta syndenes forlatelse. Og der syndenes forlatelse er, der er liv og salighet. •••

«The parable of the prodigal son» malt av Jan van't Hoff

DEN SOM SEIRER

Av Øivind Andersen

Den som seirer. Syv ganger taler Herren dette ordet til menighetene (Åp 2:7,11,17,26 og 3:5,12,21). Og syv ganger knytter han et særskilt løfte til det.

Alle disse løftene gjelder hver den som seirer. Alle er de budskap til alle menigheter til alle tider.

ETE AV LIVSENS TRE

Det kan være verd å se hva disse løftene sier oss. «Den som seirer, ham vil jeg gi å ete av livets tre, som er i Guds Paradis» (Åp 2:7).

IKKE RAMMES AV DEN ANNEN DØD

«Den som seirer, skal slett ikke rammes av den annen død» (Åp 2:11). Den annen død er den evige fortapelse.

EN HVIT STEIN

«Den som seirer, ham vil jeg gi av den skjulte manna. Og jeg vil gi ham en hvit stein, og på steinen er et nytt navn skrevet som ingen kjenner uten den som får det» (Åp 2:17). Hvit stein betyr frifinnelsesdom, mens sort stein betyr dødsdom. Uttrykkene er hentet fra rettspraksisen i Lilleasia. Så den som seirer, blir altså frikjent på dommens dag.

STYRE MED JERNSTAV

«Den som seirer, og som tar vare på mine gjerninger inntil enden, ham vil jeg gi makt over folkeslagene. Han skal styre dem med jernstav og knuse dem som leirkar, slik som også jeg har fått det av min Far. Og jeg vil gi ham morgenstjernen» (Åp 2:26-28). Her siktes det til det som fortelles om Herren i Salme 2. Han skal knuse hedningene med

jernstav og slå dem i stykker som leirkar (Sal 2:9).

Den jernstaven er korset på Golgata. På det knuste Herren fiendens makt. Og han overvinner dem med evangeliet. Den som tar vare på hans gjerninger, det som er gitt oss i frelsen, han får vinne hedningene for Gud, og jernstaven som han knuser dem med, er evangeliet om Jesus. Dette er billedlig tale som uttrykk for at Jesus seiret og gjennom sitt ord drar frem fra seier til seier.

Den som seirer får den store forrett og velsignelse å være i denne tjenesten for Herren. Den som seirer, får også morgenstjernen, håpet om den evige salighet.

KLEDD I HVITE KLÆR

«Den som seirer skal på samme vis bli kledd i hvite klær. Jeg skal så visst ikke utslette hans navn av livets bok, og jeg vil kjennes ved hans navn for min Far og for hans engler» (Åp 3:5). De hvite klær er den fullkomne rettferdigheten vi har i Jesus. Den fører med seg at den som seirer, kommer til å stå i det fullkomne Guds rike fullkommen og ren, slik Jesus selv er.

Fra evighet av er våre navn skrevet i livets bok hos Lammet (Åp 13:8). Men hvis et menneske ikke omvender seg til Gud, blir hans navn utslettet av denne boken. Det samme skjer hvis en kristen kommer bort fra Gud. Om man har navn av å leve, men er død (Åp 3:1), vil det føre til at navnet blir slettet ut av livets bok – hvis man ikke omvender seg i tide. Den som seirer, får ikke

navnet sitt slettet ut.

GUDS EIENDOM

«Den som seirer, ham vil jeg gjøre til en støtte i min Guds tempel, og han skal aldri mer gå ut derfra. Og jeg vil skrive på ham min Guds navn, og navnet på min Guds stad – det nye Jerusalem, som kommer ned fra himmelen fra min Gud – og mitt eget navn, det nye» (Åp 3:12).

Å få Guds navn skrevet på seg betyr å bli stemplet som Guds eiendom. På samme måte blir den som seirer, stemplet som en som tilhører det nye Jerusalem, det fullkomne Guds rike. Han er også stemplet med Jesus navn, som Jesu eiendom. Den som seirer, hører altså hjemme i det fullkomne Guds rike.

SAMMEN MED JESUS

«Den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med meg på min trone likesom jeg òg har seiret og har satt meg med min Far på hans trone» (Åp 3:21).

Dette går langt ut over hva vi kan tenke eller si! Det er frelsens endelige mål og uttrykk for den fullkomne salighet.

HVEM SEIRER?

Alt det Gud har gitt til frelse og evig salighet, er tilsagt dem som seirer. Hvem er det? På det svarer Guds ord: «Hvem er den som seirer over verden, uten den som tror at Jesus er Guds Sønn?» (1 Joh 5:5)

Her er ikke tale om å ha en bestemt mening eller en bestemt teori om Jesus. Det som gjelder, er å ha tillit i sitt hjerte til at Jesus er Guds Sønn. For å si det hverdagslig: Den som seirer, er den som har funnet Jesus og

eier ham!

Alt ligger i dette å eie Guds Sønn. Kan vi bli bevart hos ham og i ham i denne verden, får vi del i alt det som er gitt i løftene til de syv menighetene nevnt i Åp 2 og 3.

Men sterke krefter er på ferde for å få oss bort fra ham. Det vitner disse sendebrevene om – for at vi skal ta oss i vare.

NOEN AV FARENE

For å nevne noen av farene: Blir hjertet vårt opptatt av vår egen kristendom, eller finner vi oss en form for egen kristendom som vi er tilfredse med? Forneker vi Jesu navn? Lar vi oss smitte av verden? Gir vi oss ut for noe vi ikke er? Da går det galt med oss. Da kommer vi bort fra Jesus. Da befinner vi oss ikke lenger i troen på ham.

RIK I JESUS

Det gjelder altså at vi lar Herren tukte og advare oss! Bare den som er hjelpeløs og fattig, som ikke har noen tro på seg selv eller sin kristendom, som hver dag trenger en Frelser som gir ham syndenes forlatelse og en tilregnet rettferdighet, bare den seirer!

Et slikt menneske føler at det er smått stell med en selv. Det klager alltid sin nød for Jesus! Men det er i sannhet ikke smått stell med et slikt menneske. Det har alle løfter på sin side, for i Jesus er det mennesket gjort rik på alt!

Fra *Ved kilden*,
Lunde forlag, 2019.
Mellomtitler ved red.

JOSVA 22

Av Martin Fjære

STRID OM ET ALTER

Rubens barn, Gads barn og halve Manasses stamme fikk sine landområder etter at Moses ledet folket til seier øst for Jordan. I de påfølgende syv år med krig og erobringer av områdene vest for Jordan, var de trofast med i striden sammen med sine brødre.

Når tiden så er inne for å vende tilbake til deres utdelte arvedel, har Josva noe viktig å si dem. Han begynner med å rose dem for troskapen i striden sammen med brødrene. De hadde ikke resignert i gavene Herren hadde gitt dem flere år tilbake. De hadde ikke slått seg til ro med at de selv var sikret. Nei, brødrenes strid var blitt deres egen strid før de kunne vende tilbake til sine telt og eiendommer. Det hadde altså ikke vært tid til å bygge hus og faste bygninger i krigsårene.

En av Paulus medarbeidere kan nevnes i denne sammenheng, nemlig Epafras. «Epafras, som er en av deres egne, hilser dere. Han er en Kristi Jesu tjener som alltid strider for dere i sine bønner, for at dere kan stå fullkomne og fullvisse i all Guds vilje» (Kol 4:12).

Epafras var selv fra Kolossæ, men virket sammen med apostelen i Rom. Avstanden til tross, var brødrenes strid og nød blitt hans egen strid og nød. Jesu omsorg for kolosserne var blitt Epafras omsorg for kolosserne. Jesu Kristi bønner og arbeid var blitt hans egne bønner og arbeid for brødrene. «For jeg gir ham det vitnesbyrdet at han har mye strev for dere og for dem som er i Laodikea og Hierapolis» (Kol 4:13).

Hvor mange «krigsår» Epafras skulle stå i, var Jesu sak. Så sørget også Jesus for dagen

da han i fred kunne «vende tilbake til sin arvedel». Så er det betimelig å spørre: Får Jesus gjøre meg til en slik «Epafras», til en åndelig «medstrider», eller har jeg for tidlig slått meg til ro med min egen redning og arvedel?

«Og nå har Herren deres Gud gitt brødrene deres ro, slik som han hadde lovt dem. Så vend nå tilbake og dra til deres telt, til deres eget land, det som Moses, Herrens tjener, ga dere på den andre siden av Jordan» (Jos 22:4).

Men før avreise har Josva enda en sak å tale med dem om: «Men pass nøye på at dere lever etter det budet og den loven som Moses, Herrens tjener, ga dere: å elske Herren deres Gud og vandre på alle hans veier, å holde hans bud og holde fast ved ham og tjene ham av hele deres hjerte og av hele deres sjel. Så velsignet Josva dem og lot dem fare, og de dro til sine telt» (Jos 22:5-6).

Vi kan kanskje synes at Josvas formaningsord var lite evangelisk og mer en påminnelse om å følge Guds bud. Vi hadde kanskje heller sett at han gjorde som Paulus gjorde da han tok farvel med de eldste i Efesus: «Og nå overgir jeg dere til Gud og hans nådes ord, som er mektig til å oppbygge dere og gi dere arv sammen med alle dem som er blitt helliget» (Apg 20:32). Så glemmer vi muligens verset foran: «Våk derfor og husk at jeg i tre år, natt og dag, ikke holdt opp med å formane hver eneste en med tårer» (Apg 20:31).

Men det er ingen motsetning mellom Josvas ord til stammene øst for Jordan og apostelen Paulus' ord til de eldste i Efesus. De bud, lover og forskrifter Moses hadde overgitt

dem var både Lovens «du skal/du skal ikke», men også forskriftene om hvordan de kunne renses og helliges for å kunne leve og tjene i Guds nærhet.

Vi kunne sammenfatte formaningen: Vær nøye med å holde fast på og leve med Gud etter hans ord! Ta vare på det som umistelige verdisaker. Hør nøye etter og ta imot når han taler til deg gjennom lovens ord og evangeliets ord. Det er ikke bibelsk å parere slike formaningsord : «Pass nøye på...» med utsagn som «ingen av oss er i stand til å passe nøye på» og bruke det som argument for at en ikke trenger «å passe nøye på».

Nei, du skal etter Guds ord passe nøye på å leve etter Guds ord. Og om du erfarer total utilstrekkelighet, står ordet der fortsatt. Du skal få rope til Jesus i din utilstrekkelighet. I ham eier du en oppfylt lov og alt ordet krever. Når utilstrekkeligheten blir et nødrops til ham, renses og helliggjøres du daglig av ham. Da styrkes og næres den nye lyst i hjertet som med glede sier JA til Guds lov. Dermed var det overmåte viktig å ikke hoppe over ordene «Pass nøye på...». Det bør predikantene også merke seg!

Når stammene øst for Jordan levde etter de lover og de bud Moses hadde gitt dem, ville de også for alltid knyttes til de daglige ofringene i helligdommen, den store forsoningsdagen og høytidene som var forskrevet.

Det 22. kapittelet i Josva boken tar også frem en spesiell hendelse i Guds folk: en konkret beskrivelse av hvordan en og samme handling kan tolkes vidt forskjellig hos Guds folk. På grensen mot sine arvedeler, øst for Jordan, bygde Rubens, Gads og halve Manasses stamme en meget stor kopi av brennofferalteret ved helligdommen. Det skulle være en påminnelse for seinere slekter om

at de tilhørte Helligdommen i Israel, selv om de var bosatt på andre siden av Jordan. De tenkte imidlertid ikke på å bryte Mose forskrifter ved å ofre på det. Det var bare gjennom ofringene ved helligdommen at Herren ville møte dem. De andre stammene i Israel oppfatter det derimot som et frafall, siden de ikke kunne forestille seg annet enn at kopi-alteret var laget til en parallell offer-tjeneste.

De ti og en halv stammene gjør seg klare til borgerkrig for å stoppe «frafallet». Misforståelsen blir heldigvis oppklart og krigen avverget. Men har vi noe å lære av hendelsen? Det er positivt at begge parter ved sine handlinger vil motvirke frafall. Det er godt at den ene siden tenker på etterkommerne og gjør noe aktivt for dem. Det er også fint å se at de ti og en halv stammene minnes og frykter vreden over hele folket ved Akans hykleri og Bileams forførelse ved Moabittenes døtre og at de derfor aktivt vil kjempe mot broderfolkenes «frafall».

Slike misforståelser er ikke til å unngå hos Guds folk til alle tider. Og det kommer til å gjenta seg. Da vil det vise seg om en er ydmyk nok til å innrømme at en tok feil i bedømmelsen av andre eller om en fortsetter å tillegge dem motiver de ikke har.

Det er verdt å merke seg utgangspunktet for denne hendelsen, at stammene øst for Jordan frykter at de i kommende slekter feilaktig kan bli utestengt av det øvrige Israel. De frykter mer for hva de andre stammene kan finne på i fremtiden enn på egne fremtidige påfunn. Slik vil det alltid være hos Guds folk når det svikter i selverkjennelsen.

«Gjør ikke noe av ærgjerrighet eller av lyst til tom ære, men akt hverandre i ydmykhet høyere enn dere selv» (Fil 2:3). •••

MISJONSTUR TIL AREQUIPA HØSTEN 2025

Av Martin Fjære

Litteraturarbeidet i Sør-Amerika er organisert gjennom forlaget El Sembrador (Såmannen). Forlaget har kontorer og boklager både i Sucre og Pampa-Aceituno (Bolivia) og i Arequipa (Peru). Herfra spres litteratur av f.eks. Luther, Rosenius, Carl Fredrik Wisløff og Øyvind Andersen. Bøkene distribueres ikke bare i de to respektive land, men også i flere andre spanskta-lende land i regionen. Litteraturen viser seg høyaktuell for religiøse som har slitt seg ut i katolsk lovtrelldom, men personer fra mer evangeliske retninger vitner også om at de leste seg til evangelisk frihet.

Ingar og Marit Gangås har gjennomsnittlig reist to ganger i året for å se til arbeidet og medarbeiderne i begge land, og Ingar har deltatt med bibelundervisning og for-kynnelse både for arbeiderne og for forsamlingene.

Denne gangen var det litt annerledes da Ingar Gangås og Martin Fjære tok turen, kun til Arequipa i Peru, fra 7.-14.oktober. Vel fremme i Arequipa, (nokså døgnvill og susete i toppen), var det godt å møte den smilende mannen med det faste håndtrykket: Miguel Fuentes.

De påfølgende dagene hadde vi et ganske tettpakket program med samtaler og planlegging sammen med Miguel og andre på formiddagen, og møtesamling/bibelundervisning på ettermiddagen.

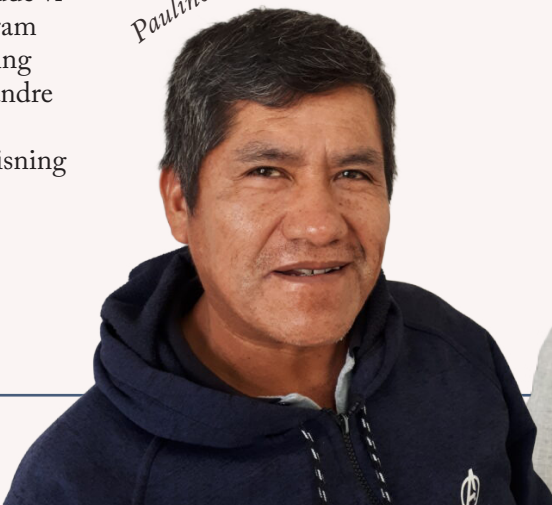
Bibelundervisningen starter med synds-bekjennelsen, hvor salme 51 fremsies unisont. Melodien på fellessangen var vel kjent: «Navnet Jesus blekner aldri».

To av ungdommene som deltar fast i bibel-studiene kom frem og delte et bibelavsnitt. De uttrykte stor takknemlighet for under-visningsheftene og de faste bibelstudie-samlingene og ytret håp om at NLL fortsatt ville videreføre det påbegynte arbeidet i deres område.

En av hovedhensiktene med dette besøket var det ekstraordinære styremøtet/general-forsamlingen i forlaget «Såmannen». Etter signaler fra Miguel om høyt arbeidspress og krevende arbeidsoppgaver fra flere arbeidsgivere, var tiden inne for å løse ham fra de administrative oppgavene i litteratur-arbeidet. Han har vært en god mann for arbeidet, både som administrativ leder, regnskapsfører og leder for de ukentlige bibelstudiene, onsdag og fredag.

NLL er svært takknemlig for det arbeidet han har lagt ned de siste 11 årene.

Paulino Huilcca

Julia Vargas

Det er besluttet at Paulino Huilcca overtar som ny leder av Sãmännens arbeid i Peru og at Julia Vargas overtar de administrative oppgavene i en 25% stilling, med regnskap, oppfølging og rapportering i forhold til de offentlige myndigheter

Det ble mange hjertelige hilsninger da vi tok avskjed med de enkelte etter avskjedsmøtet vårt. Flere ba oss også hilse til misjonsfolket hjemme i Norge. Dette er ikke kun mennesker vi bør huske på å be for, men brødre og

søstre i Herren som ber for oss i Norge!

Gud velsigner begge veier. Måtte vi benytte den åpne døren det fortsatt er, til å spre ut god oppbyggelseslitteratur i denne delen av verden. Noen av lemmene på sitt legeme vil Jesus bruke som givere. Andre lemmer bærer litteraturen ut. Men det er samme legeme!

Ingar og Marit Gangås reiser ut til Sør-Amerika 14. mars-15. mai. Husk på dem i bønn!

ARRANGEMENTER 2026

19.-22. februar

Ungdomsleir på Hermanstølen i Valdres

27.-31. mars

Påskeleir for unge voksne på Bjørkly i Namsos.

28.-31. mars

Påskeleir for ungdom på Ersdaltun i Flekkefjord

24.-25. mai

Pinsestevne, Steinsdalen Bedehus i Norheimsund.

24.-25. mai

Pinsemøter, Mosvik/Inderøy.

23.-25. mai

Pinsestevne, Skjæveland misjonshus.

24.-25. mai

Pinsestevne, Knatten Misjonshus.

19.-21. juni

Ungdomsleir på Trettenes v/Farris (fra 8. klasse og oppover)

Yngresleir på Arnadal v/Fossnes

(for 4.-7. klasse)

Barneleir på Fossnes

(for barn til og med 3. klasse)

8.-12. juli

Sommersamling på Fossnes m/årsmøte.
Finn-Widar Knutzen, Per Bergene Holm.

30. juli-2. august

Stevne på Laberget.

*Martin Fjære, John Peder Samdal,
Sighjörn Agnalt, Thomas Hogganvik.*

25.-27. september

Bibelhelg på Solgry. *Jan Bygstad*

23.-25. oktober

Høstleir, Ersdaltun i Vest-Agder

10.-15. november

Bibelkurs på Fossnes

29. desember-1. januar 2027

Nyttårssamling på Fossnes

MØTEKALENDER

JANUAR

29.-30. Molde
Martin Fjære

30.-31. Kvinnestevne,
Fossnes
*Curt Westman, Lars Fossdal,
Marte Fjære, Marie Louise
Björn, Christina Børresen,
Kristin Granerød*

31.1-1.2 Eide, Hustadvika
Martin Fjære

FEBRUAR

1. Fossnes
Lars Fossdal

7.-8. Årnes
Sigbjørn Agnalt

8. Fossnes*
Reidar Heian

13.-15. Mindlandet, Tjøtta
*Jostein Brennsæter og Jakob
Knutzen*

13.-15. Steinkjer
Sigbjørn Agnalt

15. Fossnes*
Fredrik Thorbjørnsen

18. Øvre Vats
John Peder Samdal

19.-22. Åreeld, Tisleidalen
*Lars Fossdal og Lars Fredrik
Ellingsen*

22. Fossnes*
Martin Fjære

28. - 1. mars, Langli
Curt Westman

MARS

3.-8. Østre Kvelde
Martin Fjære

11.-15. Varhaug
*Bjarne Gjuvsland,
Benjamin Varhaug og
Sigmund Rodal*

12.-15. Steinsdalen
Lars Fredrik Ellingsen

14.-15. Årnes
John Peder Samdal

15. Fossnes*
Steinar Guddal

18.-22. Tørvikbygd
Lars Fossdal

20.-22. Nærbø
Martin Fjære

21.-22. Langli
Asbjørn Fossli

22. Fossnes*
Konrad Fjell

PÅSKELEIR FOR UNGE VOKSNE BJØRKLY SKOLE, NAMSOS 27.-31. MARS

Talere: Finn-Widar Knutzen,
John Peder Samdal og Øyvind
Samnøy.

Fra VG3 og oppover. Påmelding
innen 8. mars. Mer info finner du
på hjemmesiden.

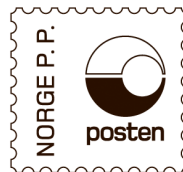
PÅSKELEIR FOR UNGDOM PÅ ERSDALTUN, ÅGDER 28.-31. MARS

Talere: Per Bergene Holm,
Asbjørn Fossli og Lars Fossdal.

Fra 7. klasse og oppover. Mer
informasjon finner du på
www.nll.no.

Møter fra Fossnes merket med stjerne (*) blir direktesendt, se link på nll.no.

Ønsker du fritt forkynnerbesøk fra Lekmannsmisjonen, er det bare å ta kontakt på mail: sekretar@nll.no.

Returadresse:
Lov og Evangelium
Wikes vei 3,
3243 Kodal

Meld fra om adresseendring til abonnementsansvarlig

ET ENESTE TROVERDIG VITNE!

Av H. E. Nissen

«Jesus Kristus, det troverdige vitnet.»
(Åp 1:5)

Manges ord er lettkjøpte. De kan virke riktige, men de holder ikke. Det er ingen kraft bak dem.

Slik er det ikke med Jesu ord. De er bevitnet med blod.

Jesus ropte og skrek ikke. Det var ikke nødvendig. Stille og inntrengende talte han, og i slekt etter slekt er noen blitt frelst ved det han sa.

Er du blitt gjenfødt ved Guds levende og blivende ord, da har du opplevd dette innefra. Når ingen andre røster kunne hjelpe, hørte du kallet fra Den gode hyrde. Da skjedde det forunderlige: Gud tok deg og løftet deg opp av gjørmene og satte føttene dine på en klippe.

Siden den dagen har mange latt sin røst høre. Du lever i en verden hvor du ikke kan unngå å høre snart det ene, snart det andre. Til tider er du kanskje også blitt ført vill. Du er kommet inn på en vei du aldri skulle gått på, og du har måttet betale dyrt for det. Men Jesus har ikke latt sin røst forstumme. Han

har kalt deg tilbake. Det troverdige Ordet fikk igjen tak i deg, og det taper aldri sin frelsende kraft.

Når andre skuffer deg med sine ord, har det alltid vært noe du kunne vende tilbake til. Det er Ordet fra Det troverdige vitnet.

I anfektelse og mørke kan det synes som om Jesu ord ikke når inn. Men slik er det bare til en tid. I Guds time blir sløret tatt til side, og med undring må du erkjenne at du står på Ordets evige klippegrunn. Da kan du atter fryde deg over at Jesus er Det troverdige vitnet. Han ord er den urokkelige klippen midt i tidens bølgende hav.

Det venter deg en dag da Jesu ord skal stå sin prøve. Det er dommens dag. Holder de på den dagen, er du frelst. Er de ikke troverdige, er du fortapt.

Men du behøver ikke å være i tvil. Klynger du deg til Jesus, er du frelst. Hans ord står fast i himmelen. De er bevitnet med det blodet som gjelder der.

Fra *Ett er nødvendig* (andakt 13. april),
Lunde Forlag, 2016

